Pau Riba evoca en un llibre els últims anys de la seva família a Cadaqués

A "Sa meu mare", el músic homenatja Mercè Romeva recordant moments viscutsa cavall entre Barcelona i l'Alt Empordà

El músic Pau Riba i la seva mare, Mercè Romeva, fent una paella a la casa de Cadaqués.

GIRONA | ALBA CARMONA

A Mareta, bufona, un jove Pau Riba dedicava a la seva mare, Mercè Romeva, una sorneguera crítica a un esperit rialler i naïf que ho envaïa tot. La cançó formava part del primer Dioptria de l'any 1970, disc que va ser definit com "una crítica ferotge a l'esperit petitburgès i a la família cristianoprogressista", i troba ara el seu revers en un llibre que el cantant ha dedicat de nou a la seva mare per recordar-ne els darrers anys, viscuts a cavall entre Barcelona i el poble de Cadaqués.

Amb el títol de Sa meu mare, el cantant ha publicat un llibre "sorgit de manera molt institiva", explica. Quan va morir, ell era a Madrid fent teatre "i només conèixer la notícia em vaig posar a escriure, sense cap interès en el màrqueting o raó aparent".

"Més que un simple homenatge, el llibre serveix per arribar a la comprensió i al convenciment que les lluites ideològiques no tenen cap sentit", diu, recordant que sa mare era filla de Pau Romeva, un dels fundadors del partit Unió Democràtica Cristiana de Catalunya, de qui va heretar la fe política.

El cantant hi repassa els últims anys de la seva mare, a Barcelona i sobretot, a Cadaqués, ja que el poble del cap de Creus era per a ella un alliberament "després de 40 o 50 anys d'anar-hi cada estiu, quan els estius eren tres mesos de vacances, i de fer-nos créixer allà".

"Cadaqués li permetia la ingravidesa, surar dins l'aigua", diu Riba, que al llibre evoca el camí dificultós que la portava a pendre els banys a la platgeta des Poal.

I és que Riba explica amb detalls que, tot i tenir el cap clar i la ment oberta, la seva mare va anar patint un deteriorament físic que es va acabar traduint en una cadira de rodes elèctrica amb què aconseguia traslladar-se pel poble "fotent el Fitipaldi" amb una certa comoditat.

Aquestes dificultats de mobilitat, explica el músic, van obligar a establir la figura de "cangur de mare" entre els seus germans i ell. "El que per a d'altres era un problema, perquè li tenien una mena de respecte i no volien molestar-la amb sorolls, per a mi no", assegura.

"Nosaltres passàvem de tot això, i ella se sentia agraïda quan la casa s'omplia de quitxalla o de música perquè estàvem assajant. Li donava vida", afegeix el músic, que darrerament és als escenaris amb Mosques de Colors, un projecte conjunt amb Pascal Comelade.

El llibre es tanca amb el decés, que enganxa Riba a Madrid, després de projectes com la reedició de Jo, la donya i el gripau o la participació en l'espectacle Dalí canta, fet a Figueres.

"Cadaqués no és el mateix sense la mare", diu Riba, i afegeix que "ella exercia la funció de sol central, era una galàxia que ho feia aguantar tot".

Col·lecció "D'on vinc"

El llibre Sa meu mare forma part de la col·lecció "D'on vinc" d'Ara Llibres, que pretén oferir una geografia sentimental de la infantesa d'alguns dels personatges del país. Altres títols de la col·lecció són Fent tentines per la vida, de Joaquim Nadal; Pantalons Curts de Joaquim Carbó o La catàstrofe de ser un nen, de Josep Maria Benet i Jornet, que també acaba d'arribar a les llibreries.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2014/06/29/pau-riba-evoca-llibre-ultims/676350.html?utm_source=rss